

Rigsdagstidende.

1851

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 96.

Tredie Sæssion.

35te Møde.

Onsdagen den 30de December.

(Fortf.)

Mourier (fortf.): Denne Commission er, som bekendt, forlangt traadt i Virksomhed. Nu kunde man vel ikke vente, at han, skøndt han, som sagt, selv ikke er Medlem af Commissionen, skulde have den Resignation, at indgive sit Forslag til denne. Det vilde dog maaskee allerede kunne være tilfredsstillende for den ærede Forslagsstiller, at have overgivet dette hans Forslag til Offentligheden i den Forvisning, at det saaledes kan blive underkastet en alldig Drøftelse; det Gode og Rigtige, Forslaget indeholder, vilde vel ogsaa kunne gøre sig gjældende ved at drages ind under den modne Overveelse, som denne hele Sag andsteds fortiden undergives. Men jeg troer, at den ærede Forslagsstiller, netop af sand Interesse for Sagen, og jeg kan sige til, af Agtelse for Thinget, ikke kan ville, at vi nu skulle gaae ind paa at tage Bestemmelse om disse Hærororganisationen vedkommende Forhold. Jeg troer, han vilde handle urigtigt i at foranledige, jeg kunde næsten sige forlede, Thinget til nu at gøre dette, hvorved han vilde sætte Thingets Medlemmer i en lidet heldig Stilling, og gøre det vanskeligere, om ikke umuligt for Thinget, naar en fuldstændig Organisationsplan foreligger, da uheldet at kunne overveie den. Jeg troer derfor, at det vilde fortjene og finde Paaskjønnelse, hvis den ærede Forslagsstiller vilde tage sit Forslag tilbage; og, vil han det ikke, saa troer jeg, at Thinget bør nægte dets videre Fremme. Jeg gjentager det, de gode Spirer, som Forslaget maatte indeholde, ville derfor ingeni lunde blive uden Frugt; men, hvorvidt de foreslaaede Bestemmelser virkelig kunne fortjene at ophøies til

Lov, derom vil Thinget i alt Fald først kunne danne sig en moden Dom, naar en fuldstændig, af Sagkyndige bearbejdet og motiveret Plan til Hærororganisation foreligger. Da har Thinget et Grundlag, som først vil sætte os, der meget vel kunne vedkjende os, at vi i en Sag af denne Natur behøve et saadant Forarbejde, istand til at overse Forholdene og danne os en selvstændig Mening om Sagen. Jeg troer derfor, at Thinget vil gjøre rettest i ikke videre at fremme Sagen, ikke fordi Forslaget ei skulde fortjene nærmere Drøftelse, men fordi det nu ikke her er Tiden og Stedet dertil.

Tscherning: Ja, til Trods for alle de smigrende Opfordringer, som jeg nys har modtaget, kan jeg dog ikke tage Forslaget tilbage, fordi jeg ikke paa nogen Maade kan erkjende, at noget som helst Princip her er røstet; det er her overladt Krigsbekhyrelsen i alt Væsentligt at fortsætte den Udviklingsform, som har været brugt hidtil (Hør!). Naar det ærede Medlem for Bræsto Amts 1ste Valgkreds (Hoffmeyer) har villet sige, at man ikke i en saa snever Kreds som den, jeg har nævnt, lod Soldaten modtage al den Underviisning, som var fornøden, saa tager han feil; han maa bedst vide det, han maa vide, at man til Exempel ved det Baaben, han selv staaer ved, gif saa vidt, at Skarpskydningsøvelser hørte med til Rekruttskolen. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at der var Lande, hvor man troede, at Soldaten først var fuldt uddannet efter 20 Aars Forløb, saa at de hos os vilde være 44 Aar gamle, medens der er andre Lande, det indrømmer han, hvor de ansees for at være fuldt uddannede i kortere Tid. Jeg har levet den Tid, jeg husker det grant, da man ansaae det for umuligt at faae en brugbar Armeé, naar den ikke var hvervet af Fremmede, thi den danske Mand var ikke